

дадено, като награда за онези, които през Евангелския век жертвуват *човешкото естество*, както направил нашия Господ с всичките си интереси, надежди и стремежи, настоящи и бъдещи – дори до смърт. При възкресението такъв ще се пробуди, не за да участва с останалата част от човечеството в човешко съвършенство и всички съпътстващи го благословения, но да участва в подобие, славата и радостта на нашия Господ като участници с него в Божественното естество. Римляни 8:17; 2-ро Тимотей 2:12.

Началото и развитието на новото естество е подобно на началото и развитието на човешкия живот. Както при единия случай има зачатие и след това рождение, същото е и с другия. Казано е че светиите са родени от Бога чрез Словото на Истината. (1-во Петрово 1:3; 1-во Иоана 5:18; Яков 1:18) Т.е. те получават първия импулс в Божественния живот от Бога чрез Словото му. Когато бъдат щедро оправдани чрез вяра в откупа, те чуват повика: "Представете телата си в жертва жива, свята (изкупена, оправдана и затова) приемлива от Бога, която е разумната ви служба." (Римляни 12:1) Когато подчинявайки се на този призив посветят напълно оправданата си човечност на Бога в жертва жива, заедно с тази на Исус, ако тя се приеме от Бога, с този акт започва духовния живот. Изведнаж

такъв човек се оказва мислещ и действащ, като нов (трансформиран) ум до степен на разпъване на човешките желания. От момента на посвещението такива хора са считани за "Нови създания."

Така за тези "Нови създания", в *ембрионално* състояние, старите неща (човешки желания, надежди, планове и т.н.) отминават и всичко става ново. Ембриото (зачатието), "Новото създание," продължава да расте и да се развива, като старата човешка природа с надеждите, стремежите, желанията и т.н. е разпята. Двата процеса се развиват едновременно от времето на посвещението до смъртта на човека и в резултат на това е раждането на духовния. Като продължава все повече и повече да открива чрез Словото планове си, Божият дух оживотворява дори смъртните ни тела (Римляни 8:11) да му служат, но в определеното време ще имаме нови тела – духовни, небесни в всяко отношение приспособени към новия Божествен ум.

"Новото създание" *се ражда* при възкресението (Колосяни 1:18), а възкресението на тази класа е определено, както *първо* (или на избраните) възкресение. (Откровение 20:6) Трябва обаче да помним, че в действителност не сме духовни същества до възкресението, обаче от времето когато сме получили духа на осиновението сме считани за такива, (Римляни 8:23–25; Ефесяни 1:13,14; Римляни

6:10,11) Когато всъщност станем духовни същества, т.е. когато се родим от духа, не ще бъдем повече същества от плът, защото "роденото от духа е дух."

Рождението в духовно естество, осъществено в възкресението трябва да се предхожда от духовно зачатие при посвещението, също както раждането на плътта се предхожда от зачатие на плътта. Всички родени от плът в подобие на първия Адам-земните, първо били заченати в плът, а някои били заченати *отново* от духа Божий чрез Словото на Истината, та в определеното време да се родят от духа в подобие на небесно същество, при първото възкресение. "Както се облякохме с образа на пръстния, *ще* (Църквата) се облечем и с образа на небесния," освен ако не отпадне. 1-во Коринтяни 15:49; Евреем 6:6.

Въпреки че приемането на небесния призив и посвещение да му се покоряваме да е решено в един отделен момент, довеждането на всяка мисъл в хармония с Божия ум е постепенна работа. Това е постепенно отправяне поглед към небето на онова, което естествено се стреми към земята. Апостола нарича този процес трансформиращо дело, казвайки: "Не се съобразувайте с този свят, но преобразувайте се (към небесно естество) чрез *обновяването ума ви*, за да докажете каква е добрата, приемлива и съвършена Божия воля."- Римляни 12:2.

Трябва да се отбележи обаче, че думите на Апостола не са адресирани към невярващия свят, но към онези, които признава за братя, както е показано в предходния текст: "Моля ви *братие* .. да представите телата ваши в жертва жива, свята благоугодна Богу." – Римляни 12:1.

Обикновено се вярва, че когато човек е отвърнат или обърнат от грях към праведност и от неверие и противопоставяне на Бога, към упование в него, това е трансформирането, което ап. Павел има предвид. Наистина това е велика промяна-трансформиране, но не трансформиранеТО, което ап. Павел има предвид тук. Това е трансформиране на характер. Но ап. Павел има предвид трансформиране на естеството, обещано на вярващите през Евангелския век при известни условия и той подтиква *вярващите* да изпълнят тези условия. Ако подобна трансформация на *характера* не е още настъпила у онези към които е адресирана, той не би ги нарекъл братя-братя, които също имат нящо "свято и приемливо от Бога," за да се принесе в жертва, защото само онези, които са оправдани чрез вяра в Изкуплението са счестени от Бога за святи и приемливи. Трансформиране на *естеството* става с онези, които през Евангелския век представят оправданата си човечност в жива жертва, както Исус представил в жертва

съвършенната си човечност, полагайки всяко право и претенции за бъдащо *човешко* съществуване и пренебрегвайки настоящите човешки удоволствия, привилегии, права и т.н. Първото нещо което се жертвува е човешката воля и оттогава насетне не можем да се ръководим нито от собствената си, нито от някоя друга човешка воля, но само от Божественната. Божественната воля става наша воля и ние считаме човешката си воля не като наша, а като воля на друг, която трябва да се пренебрегва и жертвува. Когато Божественната воля стане наша собствена воля, започваме да мислим, разсъждаваме и съдим от Божествена гледна точка. Божият план става наш план, а Божественните пътища, наши пътища.

Който в добра вяра не се представи като жертва и междуременно не я преживява, не може да разбере напълно тази трансформация. Преди това можехме да се радваме на всяко нещо, което не е грешно, защото света и благата му са направени за радост на човека, като единственната трудност се състоеше в това да подчиним грешните си склонности. Но посветеният, трансформираният в добавка към усилията да подчини греха, трябва да пожервува настоящите блага и подчини всичката си енергия в служба на Бога. Верните в служба и жертва, наистина

ще разбират ежедневно, че този свят не е място за почивка за тях и че тук нямат постоянен град. Сърдцата и надеждите им ще бъдат обърнати към "почивката, която остава за Божия народ." А тази благословена надежда от своя страна ще съживи и вдъхнови продължителната жертва.

Така, чрез посвещение, ума е обновен или трансформиран, а желанията, надеждите и копнежите започват да нарастват по посока на духовните и невидими обещания, докато човешките надежди и т.н умират. Онези които се трансформират така, или са в процес на промяна са считани за "нови създания," родени от Бога и участници до тази степен в Божественното естество. Отбележете добре различието между "новите създания" и вярващите – "братята," които само са оправдани. По-късната класа е още на земята-земна, встрани от грешните желания. Тяхните амбиции, надежди и копнежи са от такова естество, че ще бъдат напълно задоволени от обещаното възстановление на всичко. По-първата класа не е от този свят, също както Христос не е от този свят. Надеждите им са центрирани по посока на невидимите неща, където Христос седи от дясната страна на Бога. Перспективата за земна слава, толкова омайваща естествения човек, не ще задоволява повече родените за небесна надежда, които виждат славата на

небесните обещания и приемат определената за тях част в Божественния план. Някои може да се поуплащат от израза-божественно тяло, но ни е казано, че сега Исус е изразителен образ на личността на Отца си и че и победителите ще "бъдат *подобни* нему и ще го видят както е". (1-во Иоан 3:2.) "Има естествено (човешко) тело, има и духовно тело." (1-во Коринтяни 15:44) Ние не бихме могли да си представим било нашия Божествен Отец, било нашия Господ Исус, само като велики умове без тела. Те имат славни духовни тела, обаче още не се е открило колко велика е тази слава и това няма да стане докато самите ние не участвуваме също в Божественното естество.

Докато трансформирането на *ума* от човешки на духовен е постепенен процес, промяната от човешко на духовно *тело* не ще бъде постепенно, но мигновенно. (1-во Коринтяни 15:52) Сега както казва ап. Павел имаме това съкровище (Божественния ум) в пръстни съдове, но в определеното време, съкровището ще бъде в славен създ-подходящ за него-духовно тело.

Видяхме че човешкото естество е подобно на духовното. (Битие 5:1) Например Бог има воля. Такава имат човеците и ангелите. Бог има разум и памет. Такава имат интеллигентните му творения-ангели и човеци. Характера на умствените операции на всяки е

един и същ. При едни и същи данни за разсъждение и при подобни условия, тези различни естества могат да достигнат до едни с същи заключения. Макар че умствените способности на Божественното, ангелското и човешкото естества са подобни, все пак знаем, че духовните естества притежават сили, надхвърлящи човешките – сили които произлизат, мислим не от различни качества, но от по-широкия обхват на същите качества и различните условия при които действуват. Човешкото естество е съвършен земен образ на духовното естество, което има същите качества, но ограничени до земната сфера с възможност и предразположение да различава само толкова над това, колкото Бог счита за нужно да открие за в полза на човека и негово щастие.

Божественното естество е най-висшата степен на духовното естество, а колко неизмерима е дистанцията между Бога и творенията му! Ние само зърваме славата на Божественната мъдрост, сила и доброта, като на панорамен изглед, когато позволявал някои от могъщите му дела да преминат пред нас. Но ние можем да измерим и сравним славата на съвършенната човечност.

С тези ясни мисли на ум, можем да разберем как е осъществена промяната от човешко на духовно естество. Това станало чрез превеждане същите умствени сили в

по-висши условия. Когато се облечем с небесно тело ще имаме небесни сили, които принадлежат на това славно тело и ще притежаваме обсег на мисъл и обхват на сила, която му принадлежи.

Промяната или трансформацията на ума от земен на небесен, която посветения преживява тук е начало на промяна на естеството. Това не е промяна на мозъка, нито чудо в промененото му действие, това е волята и склонността на променения ум. Волята и чувствата ни представляват индивидуалността ни. Когато волята и чувствата ни са променени така, ние сме трансформирани и считани за действително принадлежащи на небесното естество. Наистина това е едно твърде малко начало, но зачатие то както то е наречено е винаги малко начало и все пак е предплата или осигуряване завършването на делото. – Ефесяни 1:13,14.

Някои запитват: Как ще познаем когато се променим? Как тогава ще узнаем, че сме същите същества, които живяли, страдали и жертвували за да участвуваме в славата? Ще сме ли ние същите чувстващи същества? С най-голяма сигурност, да. Ако *ние сме* мъртви с Христа, *ние ще* живеем също с него. (Римляни 6:8) Промените които настъпват ежедневно с човешките ни тела, не ни карат да забравим миналото или да

изгубим идентичността си.*

Тези мисли могат да ни помагат да разберем също, как когато Синът бил променен от духовно в човешко състояние – в човешко естество и земни ограничения – бил човек. Въпреки че и двата случая бил същото същество, при първите условия бил духовен, а при вторите – човек. Въпреки че двете естества са отделни и различни, все пак едното е подобно на другото, затова същите умственни качества (памет и т.н.) били общи и на двамата, Исус можал да си спомни предишната си слава, която имал преди да стане човек, но която нямал когато станал човек. Собственните му думи доказват това: "Прослави ме ти Отче у самаго тебе с славата, която имах у тебе преди създание мира." —

* Човешките ни тела постоянно се променят. Науката заявява, че всеки седем година става пълна промяна на съставните им атоми. Ето защо обещаната промяна от човешко на духовно естество с духовно тело няма да разруши нито паметта, нито идентичността ни, но ще увеличи силата и обсега им. Същият Божествен ум, който сега е в нас с същата памет, същата способност за разсъждение и т.н. ще установят, че силите им са се разширили до неизмерими височини и дълбочини, в хармония с новото духовно тело. Паметта ще трасира кариерата ни от най-ранно човешко детство и чрез контраста ще можем напълно да разберем каква е славната награда за жертвата ни. Случая нямаше да бъде такъв, ако човешкото не беше образ на духовното.—

(Иоан 17:5) – славата на духовното естество. На тази негова молитва е повече от отговорено при сегашното му превъзнасяне до най-визшата форма на духовно същество – Божественното естество. – Обръщайки се отново към думите на ап. Павел, забелязваме, че той не казва: Не се съобразявайте с този свят, но се преобразявайте в Божественно подобие, но казва: "Не се съобразявайте .. *но се преобразявайте.*" Това е добре изразено, защото ние нито се съобразяваме, нито се преобразяваме, но или се подчиняваме и се съобразяваме с света, под влияние на света, светския дух около нас, или се подчиняваме на Божията воля, святата воля или дух да бъдем трансформирани чрез небесно влияние, упражнени чрез Словото Божие. Вие които сте посветени на какво влияние сте подчинени? Трансформиращото влияние води до представане себе си в жертва и страдание, но края е славен, ако се развивате под влияние на тези преобразуващи въздействия, и доказвате ежедневно каква е добрата, приемлива и съвършенна Божия воля.

Нека онези, които са положили всичко свое на жертвенния олтар помнят, че докато Божието Слово съдържа както земни, така и небесни обещания, само последните принадлежат на нас. Нашето съкровище е на небето. Нека сърдцата ни бъдат там. Нашето звание не е само за духовно естество, но за най-

визшата духовна степен—Божественното естество — "толкова по-добро от ангелите." (2-ро Петрово 1:4; Евреям 1:4) Повика за небето е ограничен само за Евангелския век. Той никога не е бил направен преди него и ще се прекрати с приключването му. Повика за земята бил направен преди небесния, но не бил разбран напълно. Казано ни е, че той ще продължи след Евангелския век. Живот (за възстановените, като човешки същества) и безсмъртие (наградата за която тича Христовото тело) и двете видяли светлина през Евангелския век. (2-ро Тимотей 1:10) И двете естества, човешкото и духовното ще бъдат славни в съвършенството си и все пак отделни и различни. Не ще има незначителна черта за славата на завършеното Божие дело, което ще бъде прекрасно, разнообразно и все пак в чудесна хармония с всичко одушевено и неодушевено — хармония едно с друго и в хармония с Бога.